

[Udenrigsministeren.]

engang inden alt for lang tid en egentlig udenrigspolitisk debat.

Hr. Orla Møller rejste spørgsmålet om visumforholdene i Europa. Jeg vil gerne minde om, at allerede i, jeg tror, det var 1966-67, tog den daværende socialdemokratiske regering initiativ til ophævelse af visumpligten for turister fra alle lande. Nu har vi jo et fælles nordisk paskontrolområde, og det forudsætter, at der er enighed imellem de nordiske lande, og den kunne ikke opnås på det tidspunkt. Hvad de europæiske lande angår, opretholdes der jo kun visum over for nogle af de østeuropæiske lande. I 1967 blev der med Bulgarien og Rumænien indgået aftaler om visumfrihed, mens de øvrige østeuropæiske lande ikke dengang var interesseret i lignende aftaler. Der foregår i øjeblikket forhandlinger og overvejelser mellem justits- og udenrigsministeriet i første række vedrørende et nyt initiativ over for Polen, Tjzekoslovakiet og Ungarn, hvortil der jo er en ganske betydelig turisttrafik. Jeg tror ikke, jeg kan oplyse mere om spørgsmålet på dette tidspunkt.

Flere af talerne, bl. a. hr. Poul Schlüter, var inde på spørgsmålet om anerkendelsen af Nordvietnam. Hvad tidspunkt og tempo angår, kan jeg nævne, at det er tanken at drøfte det med den norske stats- og udenrigsminister, når statsministeren, udenrigsøkonomiministeren og jeg på mandag er i Oslo. På det direkte spørgsmål fra hr. Poul Schlüter om forbindelsen med Sydvietnam kan jeg oplyse, at det er regeringens hensigt at bevare de dansk-sydvietnamesiske diplomatiske forbindelser på det hidtidige niveau. Det kan der altså gives et ganske klart svar på. Der er jo lige så lidt her som i alle andre forhold, der drejer sig om diplomatiske forbindelser, tale om karaktergivning af den ene eller den anden art, men om rent faktiske forhold.

Hr. Aksel Larsen nævnte spørgsmålet om Pakistan og spurgte, om vi fra dansk side kunne rejse spørgsmålet i FN. Jeg vil gerne sige, at regeringen og jeg personlig helt deler de følelser, som hr. Aksel Larsen gav udtryk for med hensyn til de tragedier og ulykker, som den kolossale flygtningestrøm til Indien giver anledning til. Under drøftelserne mellem de nordiske lande om dette spørgsmål

har der hidtil været enighed om den grundbetragtning, at det ikke vil være muligt på én gang at give udtryk for en stærk og markant stillingtagen til den politiske konflikt og samtidig udfolde en, selvfølgelig i forhold til behovet ringe, men efter vore forhold ikke helt ringe humanitær bistandsindsats til fordel for flygtningene i Indien og i Østpakistan. I dette dilemma har de nordiske lande ment, at hensynet til bistandsarbejdet i overensstemmelse med vore traditioner bør veje tungest i vægtskålen. Men når det er sagt, vil jeg også gerne føje til, at jeg er helt enig med hr. Aksel Larsen i, at det også er et alvorligt politisk problem, og jeg vil gerne minde om, at jeg i august måned sammen med den nuværende statsminister rettede en telegrafisk appel til den pakistanske præsident om at sætte Awami-ligaens leder, sheik Mujibur Rahman, der jo ved valgene blev den demokratisk valgte repræsentant for flertallet af det pakistanske folk, på fri fod og optage forhandlinger med ham om Østpakistanens fremtid. Det vil være et bidrag til en politisk løsning af den ulykkelige situation, vi er i.

Hr. Gert Petersen nævnte i sit indlæg den tale, som den britiske premierminister holdt i Zürich den 17. september 1971, og stillede det spørgsmål, om vi var enige i de synspunkter, der blev givet udtryk for, og om vi ikke var foruroliget ved makkerskabet. Jeg vil gerne sige ganske tydeligt og klart, idet vi jo i en kommende udenrigspolitisk debat kan få lejlighed til yderligere at uddybe disse ting, at de synspunkter, hr. Gert Petersen citerede korrekt i enhver henseende, altså er den britiske premierministers synspunkt. Den danske regerings synspunkter vedrørende dette spørgsmål er kommet til udtryk i den udtalelse, der blev vedtaget på socialdemokratiets årsmøde, hvor vi, som jo sagt ved mange andre lejligheder, gav udtryk for, at sikkerhedspolitikken efter vor opfattelse ikke hører hjemme i EF. Jeg vil gerne sige dette ganske klart, og så kan vi i øvrigt få lejlighed til at drøfte disse problemer nærmere ved en udenrigspolitisk debat, som vel følger på et eller andet tidspunkt inden jul.

Økonomi- og budgetministeren (*Per Hækkerup*): Hr. Poul Schlüter gjorde nogle